

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Прев 456/07
13.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Михаила Рулића, Власте Јовановић, Николе Станојевића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца Јавно предузеће "Железнице Србије" из Београда, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ" у стечају, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради утврђења потраживања, вредност предмета спора 435.730.855,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег трговинског суда Пж.бр. 4999/07 од 12.09.2007. године, у седници већа одржаној дана 13.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег трговинског суда Пж.бр. 4999/07 од 12.09.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Трговинског суда у Новом Саду, П.број 2213/06 од 02.04.2007. године одбијен је као неоснован тужбени захтев за утврђење потраживања тужиоца према туженом у износу од 416.950.000,00 динара на име набавне вредности 50 четворо осовинских вагон цистерни од 95 м3, тип ЗАГККС-3 за превоз течног амонијака, колосека 1435 ММ, са окренутим постољем у 25 ЦСТ, у износу од 8.948.835,00 динара, са законском затезном каматом на тај износ од 01.02.1995. године до 20.09.2006. године на име накнаде штете за период од 01.04.1989. године до 01.02.1995. године, у износу од 9.840.020,00 динара на име накнаде штете за период од 01.02.1995. до 20.09.2006. године, као и износ од 2.501.700,00 динара на име накнаде трошкова вештачења. Обавезан је тужилац да плати туженом износ од 715.633,60 динара на име трошкова поступка.

Пресудом Вишег трговинског суда Пж.бр.4999/07 од 12.09.2007. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда Трговинског суда у Новом Саду.

Против правоснажне другостепене пресуде, благовремену и дозвољену ревизију, преко пуномоћника из реда адвоката, изјавио је тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. важећег Закона о парничном поступку, који се код оцене основаности ревизије примењује на основу члана 491.став 1. истог закона, обзиром да је првостепена пресуда донета након 23.02.2005. године, као дана ступања на снагу важећег Закона о парничном поступку, Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361.став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неоснован је навод ревизије о учињеној битној повреди из члана 361.став 2. тачка 12. ЗПП, јер нижестепене пресуде немају недостатака због којих не би могле бити испитане, нити су разлози о одлучним чињеницама нејасни и противречни садржини исправа и доказа у списима.

Према утврђеном чињеничном стању правни претходници парничних странака су дана 14.12.1984 године закључили уговор број 2306-3/РД/84 на основу кога се тужени као продавац обавезао да ће тужиоцу као купцу испоручити педесет вагон цистерни за превоз течног амонијака, са пратећом опремом за уговорену цену од 8.652.300,00 тадашњих динара по комаду. Закључењу овог уговора претходило је закључење уговора између правног претходника туженог, као купца и предузећа "ГГ", као продавца дана 22.08.1984. године чији је предмет била израда испорука наведених цистерни за исту уговорену цену. Оба уговора садржала су идентичне чланове 5. и 7. којима су регулисана питања везана за контролу квалитета израде као и пријема предметних вагона као и питања давања гаранције за нормално функционисање испоручених вагона. Одредбом члана 5. оба уговора било је предвиђено да купац има право контроле квалитета материјала и израде, док је чланом 7. уговора било предвиђено да произвођач гарантује за исправност вагон цистерни како у целини тако и за сваки њихов склоп. Није спорно да су предметне цистерне решењем надлежног државног органа биле искључене из саобраћаја због неисправности, обзиром да материјал од кога су биле израђене није одговарао прописима РИД и да су израђене са одређеним грешкама, због чега није било могуће извршити њихову санацију да би могле бити у функцији за њихову основну намену.

Код овако утврђених чињеница нижестепени судови су одбили тужбени захтев налазећи да тужени није учествовао у производњи предметних вагона те да не може одговарати за недостатке истих. Према

установио у производњи предметних вагона те да не може одговорити за недостатке истих. Према становишту нижестепених судова тужени је имао функцију посредника при куповини предметних вагона између тужиоца и произвођача предузећа "ГГ", а чланом 7. уговора предвиђено је да само произвођач гарантује за исправност испоручених вагон цистерни.

Неоснован је навод ревизије о погрешној примени материјалног права одредбе члана 813. Закона о облигационим односима и контрадикторности правног закључка нижестепених судова са доказима у списима, обзиром да, по наводима ревидента, из истих произилази да је између парничних странака закључен купопродајни уговор, којим уговорне стране нису искључиле одговорност продавца за материјалне недостатке у смислу члана 486.став 1. Закона о облигационим односима. Из свих изведених доказа у списима предмета недвосмислено произилази да је тужени у предметном пословном односу био посредник из члана 813. Закона о облигационим односима. Тужилац је имао потребу за предметним вагон цистернама које је могло да произведе предузеће "ГГ". Права воља уговорних страна била је да тужилац купи цистерне директно од произвођача, али обзиром на обим инвестиције тужилац је морао да буде ликвидан, због чега је у посао укључен тужени, као посредник, који је кроз своју ликвидност у време закључења уговора обезбедио правну ваљаност уговора о купопродаји између тужиоца и произвођача. Следом реченог предметни уговори о купопродаји у којима се тужени јавља као купац од произвођача, односно продавац у односу на тужиоца су симуловани уговори из члана 66. Закона о облигационим односима којима су прикривени уговор о посредовању у коме се тужени јавља, као посредник и уговор о купопродаји закључен између тужиоца и произвођача цистерни. На правилан закључак нижестепених судова о посредничкој улози туженог указују чињенице да су тужиочева лица присуствовала и контролисала производњу вагон цистерни код произвођача по критеријумима које је одредио тужилац, да је тужилац са произвођачем сачињавао записнике о примопредаји, а што је све поткрепљено и изјавом сведока СС, директора туженог и потписника уговора. Тиме је на страни тужиоца несумњиво изражена воља да сагласно члану 5. уговора иступа као купац у односу на произвођача. У том смислу правилно су нижестепени судови тумачили одредбу члана 7. уговора, јер је дисимуловани уговор о купопродаји закључен између тужиоца и произвођача, који је истовремено и продавац и гарантује за материјалне недостатке и у смислу члана 7. уговора и у смислу члана 478. Закона о облигационим односима.

Са свега изложеног те како не стоје разлози истакнути у ревизији тужиоца као ни разлози на које ревизијски суд пази по службеној дужности, на основу члана 405.став 1. ЗПП, одлучено је као у изречи.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.